

ligere Erfaringer i denne Henseende synes usfordnede; at ophæve Næringsstatsligningen som selvstændig Ligning kan ikke andet end lette og simplificere Ligningen og lede til den billigste Fordeling af Byrderne.

Naar der besuagtet ikke fremkommer noget Forslag fra Udvalget om Indførelse af en almindelig Byfskat med Ophævelse af Næringskatten, da er dette, hvad Fleertallet (S. A. Hansen, Larsen, Rimestad, Tscherning) angaaer, begrundet deri, at vi af Forhandlingerne i Representantskabet see, at der har været megen Stemning for at give Loven et saadant Indhold, som vi ansee for det rigtigste, men manglet Tid til en omhyggelig Omsarbejdelse af Loven, og uagtet det maa staae til den lovgivende Magt at bestemme Reglerne for den communale Beskatning uden at være afhængig af Communalbestyrelsens Anskuelse, foretrække vi dog, at der gives samme Udgang til paany at overveie Sagen og at udtale sig om de Bestemmelser, den kunde ønske indførte i en forandret Lov, hvortil vi, hvis vor Indstilling vinder Næstogens og Hans Majestæt Kongens Bifald, forvente, at Indenrigsministeriet betimeligt vil give Communalbestyrelsen Leilighed. Naar Loven kun skal beholde Varighed en kort Tid, finde vi ingen Anledning til at foreslaae Forandringer i den.

Vi indstille saaledes, at Lovforslaget vedtages med den Forandring, at det sidste Tal i § 8 „1863“ forandres til „1859“.

Skjøndt Mindretallet, som ovenmeldt, er enigt i den Anskuelse, at Næringskatten i Kjøbenhavn som en egen Stat bør bortfalde, kunne vi dog ikke tiltræde den Anskuelse, at denne Foranstaltning bør, saaledes som Fleertallet formener, iværksættes med Udgangen af det kommende Aar.

Da Næringskatten ikke sjældent opfattes urigtigt som en for de Næringsdrivende særegen Stat paa Indkomst eller paa Formue og Leilighed, turde det ikke være overflødigt at bemærke, at bemeldte Afgift kun er at ansee

som en visse Næringsveie paalagt Afgift, der retter sig deels efter Omfanget, Næringsbruget har, deels efter den Fordeel, det formoder at faae af sig, men ikke afhænger af Bedkommendes Formue eller Indtægt overhovedet, ligesaa lidt som af hans præsumtive Statteevne i og for sig betragtet (see bl. A. Conc. Str. 18de Februar 1826, 25de Mai 1839, Lov 14de April 1855 § 2). Paa denne Måde har Skatten sit eget Beskatningsobject paa samme Måde, som Indkomstskatten, der forøvrigt hos os er ukendt, har sin Gjenstand (den rene Indtægt, uden Hensyn til Statteevne), og Skat paa Formue og Leilighed har sin (Indtægten i Forbindelse med den præsumtive Evne at svare Afgift).

Ihvorvel man ved at indføre den saakaldte Hjælpestat her i Staden ved Siden af Næringskatten ikke consequent har holdt sig til sammes Begreb, og ihvorvel den Byfskat, der er paatænkt at skulle afløse Næringskatten, vil ramme de selvsamme Individuer, der nu svare Næringskatt, er det dog klart, at Næringskatten ikke rammer den samme Beskatningsgjenstand som Byfskatten, der er en Skat paa Formue og Leilighed. Men under disse Omstændigheder forekommer det os ikke tilraadeligt saa pludseligt at ophæve en Skat, der her i Staden har langt over et Aarhundredes Hævd. Derimod synes det at være det med Forholdets Natur meest stemmende at lade titnævnte Afgift ophøre fra den Tid, Næringsloven i sit hele Omfang træder i Kraft, nemlig fra den 1ste Januar 1862; thi herved er den ældre Periode i det Væsentlige afsluttet, og det nævnte Tidspunkt vil i ethvert Tilfælde være af ganske anden Betydning end det i Lovudkastet foreslaaede (Indtrædelsen af den nye Grundtax-Ansættelse for de udenbyes Eendomme).

Hertil kommer den væsentlige Betragtning, at der fra Kjøbenhavns Communalbestyrelse foreligger en bestemt Udtalelse om, at man ønsker Næringskattens Vedbliven indtil Udgangen af 1863. Det kan maaskee og have sin Bænkfælsighed at faae Spørgsmaalet om Skattens Aflysning, især naar det tillige skulde